

ဥာဏ်ဝင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဆုဇေးနွယ်

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

တိမ်တိုက်ထဲကလမ်းသခင်

LINE

တိမ်တိုက်ထဲက လမင်းသခင်

ဒီနေ့သင်တန်းတက်ရတာ ပျင်းစရာကောင်းသလိုကြီး ဖြစ်နေပါသည်။

အမှန်တော့ သူမရဲ့ သူငယ်ချင်း ဝတ်မှုံ ရောက်မလာ၍ ဖြစ်သည်။

ခါတိုင်းတော့ သင်တန်းက ဘရိတ်တိုင်းပေးလျှင် အောက်ဆင်းကာ

ဆိုင်တစ်ခုခုထိုင်ပြီး မုန့်စားရင်းစကားပြောရင်း အချိန်ကုန်တတ်တာမို့ ပျင်းရိဖို့ပင် အချိန်မရ။

ကြွေရပ်ဖြူက သူမရဲ့ သားရေပိုက်ဆံအိတ်အဖြူရောင်

ခပ်ပါးပါးသေးသေးလေးကို ပုခုံးမှာ လွယ်၍ လှေကားမှ အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဝတ်ထားသည့်ဝတ်စုံလေးကလည်း အဖြူပေါ် ချောကလက်ရောင်

အကွက်လေးတွေ ဖော် ထားတဲ့ အသားခပ်ပျော့ပျော့အစကလေးတစ်ခုကို

အထက်အောက်ဆင်တူချပ်ထားတဲ့ဝတ်စုံ။

အခုလည်း သူမဝတ်ထားသော ရင်စေ့လက်မောင်းပုံစံ အင်္ကျီလေးပါ။

ကြွေရပ်ရဲ့ အသားက ဖြူဝင်းဝါနစ် နေတာမို့ ဘာလေးဝတ်ဝတ်

ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေသည်။

ဆံပင်ကိုတော့ သူမက မဟော်ဂနီရောင် ဆိုး၍ တူးစတက်ပုံစံ

အခွေအလိပ်ကလေး ပုံသွင်း ထားသည်။

တစ်လတစ်ကြိမ်ခန့်တော့ ပုံမှန်ဖြူတီစပါးသွားပြီး ဆံပင်ကိုပြုပြင်ထားသဖြင့်

သူမရဲ့ ဆံပင် က ပြုပြင်ထားသဖြင့် သူမရဲ့ ဆံပင်ပုံဟာ အမြဲတမ်း ဆန်းသစ်ပြီး

ပုံပန်းကျနေသည်။

ကြွေရပ်က မျက်နှာကိုတော့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား သိပ်မပြင်။ ဒါပေမယ့်

မပြင်ဘူးဆိုပေမယ့် ပေါင်းတင်ထားသော မျက်နှာနုနုလေးမှာ ဖွေးဥဝင်းနှစ် နေပြီးသားမို့

ခရင်မိပါးပါးလေးလိမ်းပြီး တူးဝေးကိတ်လေး တဖတ်ဖတ်ရိုက်လိုက်တာနှင့်

ဝင်းပန်းညွှံစိုပြေသွားရပြီလေ။

ပုံဖော်ထားသော မျက်ခုံးသေးသေးမျှင်မျှင် အဖျားကော့ကော့လေးအောက်က နက်ရွှန်းတဲ့ မျက်ဝန်းအစုံကို သူမက လိုင်နာရည်လေးနှင့် မျက်တောင်ကော့ထားတတ်သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းနီကို အရောင် ဖျော့ဖျော့ Lip Gloss အရည်လေးသာ မသိမသာ ခပ်ပါးပါးဆိုးထားတာမို့ ကြည့် လိုက်ရင်တော့ မျက်နှာလေးက ပြင်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် မသိသာလှပေ။

ဒီလိုသာမသိသာအောင် ခြယ်သရတာ မျိုး ကို ကြွေရပ်က နှစ်သက် သည်။ ပလက်ဖောင်းအတိုင်းလျှောက်လာပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်နှင့် မြန်မာမုန့်မျိုး စုံရသော ဆိုင်ကလေးထဲသို့ သူမက လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ဒီဆိုင်ကု ဝတ်မှုန် နှင့် အတူ နေ့တိုင်းလိုလို ရောက်လာတတ်တာမို့ ကတ်ရှာစားပွဲက အစ်မကြီး နှင့် ပင် မျက်မှန်းတန်းမိနေပါပြီ။

ထိုအစ်မကြီးက သူမကို ပြုံးပြကာ ...

“ဟေ့ ... နင်တို့အစ်မအတွက် နေရာလုပ်ပေးဦးဟေ့”

ဟု စားပွဲထိုးလေးတွေ ကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏ ။

နံနက်ပိုင်း ကိုးနာရီခွဲခန့်ရှိနေပြီ ဖြစ်သော် လည်း ဆိုင်တစ်ခုလုံး အပြည့်နီးပါး လူကျနေတုန်း ပါပဲ။

သူ့ဆိုင်က အစားအသောက်လေးတွေ က ပူးနွေးလတ်ဆတ်သန့်ရှင်းပြီး စားလို့လည်း အရသာရှိတော့ လူကြိုက်များ သည်။

ကြွေရပ်သည် ဒီမနက်ခုနစ် နာရီခွဲမှာ သင်တန်းရှိမှန်း သိသော် လည်း အိပ်ရာထနည်းနည်း နောက်ကျသွားသဖြင့် ဘရိတ်ဖတ်စီးခဲ့ဖို့ အချိန်မမီ။

ကြီးမြဖျော်ပေးသော ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ ကမန်းကတန်း သောက်၍ ထွက်လာရသဖြင့် အခုအချိန် ဗိုက်အရမ်းဆာနေပြီ။

ဒါကြောင့် ပင် ဝတ်မှု မပါသော်လည်း ကော်ဖီဆိုင်သို့ တစ်ဦးတည်း
ရောက်လာရတာ ဖြစ် သည်။

စားပွဲထိုးလေးက သူမကို နံရံထောင့်က လွတ်နေသော စားပွဲထိုးတစ်လုံးကို
ညွှန်ပြသည်။ တစ်ဆိုင်လုံးမှာ ထိုစားပွဲတစ်လုံးသာ အခုလေးတင် စားသောက်ထပြန်သွားလို့
နေရာအားသွားတာ ဖြစ်သည်။

ကြွရပ်က ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်၍ နန်းကြီးသုတ်နှင့် နက်စ်ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာ
သောက် လိုက်သည်။

ထိုစားသောက်ဖွယ်ရာတွေ လာမချသေးခင်မှာ ပင် သူမရဲ့ စားပွဲအနီးသို့ လူ
တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့၏ ။

“လူရှိလား”

“ရှင်”

“ကျွန်တော် ဒီမှာ ထိုင်လို့ရမလား”

သူ့အသံက မွန်ရည်အေးဆေးဆေး နူးညံ့လှပါသည်။

သက္ကလပ်ဂျင်းသား ခဲရောင် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် စပိုရပ်အဖြူကို ဝတ်ထားကာ
ရှင်းသန့်သား နားနေသော သူ့သဏ္ဌာန်ကို ကြွရပ် တခဏ ငေးမောသွားရ၏ ။

ထူတန်းမည်းနက်သော မျက်ခုံးနှင့် စိမ်းညို၊ စူးရှသော မျက်လုံးရှိရှိတွေ မှာ သူမ
ခေတ္တခဏ အညှို့ ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည်။

ယောကျ်ားပီသခန့်ညားချောမောသော သူ့ရုပ်သွင်ဟာ မြင်သူငေးစရာ
ဖြစ်နေတာလည်း အ မှန်ပါ။

သူ့ကို ကြွရပ် မြင်ဖူးသည်။

မြင်ဖူးတယ်ဆိုတာကလည်း သူ ချောလွန်းမိုက်လွန်းလို့ အမှတ်မထင်

ကြည့်မိတာမျိုး ပါ။

သူလည်း ကြွေရုပ်တို့တက်နေတဲ့ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ သင်တန်းတွေ မှာ ပဲ တစ်ခုခု လာတက်နေတာ ဖြစ်ပုံရသည်။

ကွန်ပျူတာတော့ မဟုတ် ...

စားဖိုမှူး သင်တန်းလား ... ဟိုတယ်အုပ်ချုပ်ရေး လား။ ဒါမှမဟုတ်
ဘားဝန်တမ်းလား မသေ

ချာ။

သူကလည်း ကြွေရုပ်ကို သိနေပုံရ၏ ။

“ဪ ... ရပါတယ်”

ကြွေရုပ်ဆီက ခွင့်ပြုချက်စကားသံထွက်လာတာ စောင့်ပြီးမှ သူက
မျက်နှာချင်းဆိုင် ဟို ဖက်ခြမ်းက ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ကြွေရုပ်သည် သူ့ရှေ့မှာ မနေတတ်သလို တစ်မျိုး ကြီး ရှက်ရင်ဖိုမိပါသည်။

“ကျွန်တော် လည်း ဗိုက်ဆာလို့ နန်းကြီးသုတ်လာစားတာ၊ ကြွေရုပ်
အနှောင့်အယှက်မ ဖြစ် ပါဘူးနော်”

“ဟင် ... ရှင်က ကြွေရုပ်နာမည် ကို သိတယ်”

“သိတာပေါ့ဗျာ၊ ကွန်ပျူတာတက်နေတဲ့ မမလှလှကို ကျွန်တော် တို့ဖက်က
အကုန်လုံးသိကြ တာဘဲ၊ ဒါမဆန်းပါဘူး”

သူပြောလိုက်ပုံကြောင့် ကြွေရုပ်မှာ ဘဝင်လေးတောင် မြင့်ချင်သလို
ဖြစ်သွားရသည်။

မာဒ်တူးအဖြူရောင် သန့်သန့်လေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး
ရောက်လာတတ်သော သူမရဲ့ ဟန်ပန်ကြော့ကြော့ရှင်းရှင်း အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်လေးဟာ

အားလုံးထဲမှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားကျော်ကြားပြီးသားပါ။

သူမက ရိုးရိုးလေးပဲဝတ်တာ လမ်းလျှောက်ရင်လည်း ဖြေးဖြေးလေးပဲ လှမ်းသည်။

သူမ အဲလိုလျှောက်လာပြီဆို ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် လေထဲလွင့်မျောလာသလို အားလုံးရဲ့ အကြည့်တွေ ကို ဖမ်းစားဆွဲငင်နိုင်သည်။

အရပ်အနေတော် လေးမြင့်ပြီး ပြေပြစ်သွယ်လျလှပသော သူမရဲ့ ကိုယ်လုံးလေးက ပန်းပုရုပ် လေးတစ်ရုပ်လို အပိုအလိုမရှိ ကွက်တီအချိုး အစားကျနနေတာ သူတင်မက သူ့သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးလည်းသတိထားမိ ငေးမိကြတာပဲလေ။

ကြွေရုပ်ဖြူဆိုသော အမည် လေးနှင့် သူမပုံစံလေးကလည်း အတော် လိုက်ဖက်တာ အမှန်။

“ရှင်တို့ဖက်က! ရှင်တို့က ဘာတက်နေတာလဲ”

“မန်းနစ်မန် Management”

“ဪ”

“ယော်ကျီးလေးတွေ ချည်းပဲ၊ ယောက် နှစ် ဆယ်၊ အကုန်လုံး ကြွေရုပ်ကိုသိတာချည်းပဲ၊ မ ယုံဘူးလား”

“ကျွန်မက ဘာများ ထူးခြားနေလို့လဲ”

“မင်းက အရမ်းလှနေလို့ပေါ့”

“အို ... မဟုတ်တာ၊ ရှင် ပေါ်တင်လာမြှောက်နေတယ် ကြည့်စမ်း”

“မြှောက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရမ်းလှတဲ့ ကြွေရုပ်နဲ့တော့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင် တယ်၊ ကိုယ့်ကိုလည်း မှတ်ထားဦး၊ အလင်းနီလို့ ခေါ်တယ်”

“အလင်းနီ ... အဲဒါဘာလဲ၊ မျက်စဉ်းဆေးလား”

ကြွေရပ်ကလည်း သူ့ကို ပြန်နောက်မိသည်။

အခုလေးတင်မှ စတင်သိကျွမ်းခင်မင်ရတယ်ဆိုပေမယ့် ကြွေရပ်ရင်ထဲ သူ့ကို
စိမ်းတိမ်း တိမ်း ဖြစ်မနေ။ အရင်ကတည်းက သိကျွမ်းရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့သလိုပင်
ခံစားရသည်။

သူ့ကိုစတင် မြင်ဖူးကတည်းကလည်း သူ့ရဲ့ ဥပမိရပ်နှင့် ခန့်ညားသော
ဆွဲဆောင်မှု ကို မှင် သက်အံ့ဩသဘောကျနှစ်သက် ခဲ့မိတာတော့ အမှန်ပဲလေ။

အခု ကိုယ်တိုင်က ကြွေရပ်ရှေ့မှာ က်ရောက်လာပြီး
မိတ်ဆက်စကားဆိုလာတော့ ယုံ တောင်မယုံနိုင်ဘဲ ရင်ထဲ ကြည်မွေ့ ရင်ခုန်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဆေးဖက်ဝင်တယ်၊ ခပ်ကြည့်လိုက်လေ”

“အံ့မယ်”

သွားစွယ်ရှည်ရှည်မျောမျောလေးများ နှင့် နှုတ်ခမ်းပွင့်ကာ ပြုံးလိုက်တာမို့
ကြွေရပ် ငေးရ ပြန်သည်။

သူ့အပြုံးက ဒီလောက်ပဲသစ်လွင်ပြီး မျက်စိမလွှဲနိုင်အောင် တောက်ပညို၊
ငင်ရသလား ... သူဟာ တော် တော် အပြုံး လှတဲ့သူပါလား။ အပြုံးဆုဝင်ဖြိုင်ရင်တောင်
ဒီအပြုံးကြောင့် ပထမဆု ချိတ်နိုင်လောက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ပင် မှာ ထားတဲ့ နန်းကြီးသုတ်နှင့် ကော်ဖီက ရောက်လာသည်။

အင်း ... ကြွေရပ်တော့ သူ့ရှေ့မှာ မုန်းစားရဦးမည် ။

သူကလည်း နန်းကြီးသုတ်ပဲမှာ ထားတာမို့ မရှေးမနှောင်းပင် လာချပါသည်။

အဲလို အတူတူ တပြိုင်နက်စားသောက်ရလျှင် တော် ပါသေး ...

ကိုယ်ကစားပြီး သူထိုင်ကြည့်နေမှာ ဆိုလျှင်တော့ ကြွေရပ်ရှက်သည်။

“ကဲဗျာ ... စားလိုက်ပါဦး”

သူက တူတစ်စုံကို အိတ်ကလေးထဲက ဖောက်ထုတ်ပြီး ကြွေရုပ်ကို ပေးသည်။

အဲဒီ နောက် နန်းကြီးသုတ်ကို သူက အားပါးတရစားပါ၏ ။ ငရုတ်သီးမှု နဲ့တွေ
ပင် ထပ်ပြီး ခပ် ထည့်လိုက်သေးသည်။

ကြွေရုပ် ကတော့ တူကလေးနှင့် တစ်မျှခြင်း နှစ် မျှခြင်း ခပ်ဖြေးဖြေးသာ
နှုတ်ခမ်းပေးပိတ်၍ ကုဏ္ဍိရရအလှမပျက်အောင် စားသည်။

အလင်းနီက တစ်ချက်တစ်ချက် သူမကို ရွှန်းရီသော မျက်လုံးတွေ နှင့်
စိုက်ကြည့်၏ ။

ကြွေရုပ်က ခေါင်းလေးငုံ့လျက် မသိချင်ယောင်ဆောင် ရသည်။

သူကြည့်နေတာကိုတော့ မိန်းကလေးပီပီ စိတ်လှုပ်ရှားကြည့်နူးမိတာ အမှန်။

အလင်းနီသည် သူမကို အဝေးက ငေးကြည့်မိတုန်းက ဒီလောက်လှမှန်း
မသိတာ အမှန်ပင်။ အခုလို နီးနီးကပ်ကပ်ကြည့်မိတော့မှ သူမဟာ သူငယ်ချင်းတွေ ပြောသလို
ညှိုငင်ဖြားယောင်း နိုင်သော မှော်မင်းသမီးလေးဆိုတာ ယုံရမလို ဖြစ်လာသည်။

ဆံနွယ်ခွေခွေညှိညှိလေးတွေ ပုခုံးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ရှေ့ဘက်သို့
နွယ်ခွေနေတာလေး ကပင် တစ်မျိုး တဖုံဆွဲဆောင်နေသည်။

အဲဒီ ဆံနွယ်လေးတွေ ဟာ ထိတွေ့ .ကိုင်တွယ်ကြည့်ချင်စရာ။

သူမနှုတ်ခမ်းလေးဟလိုက်ပုံ၊ မျက်လွှာလေးပင့်လိုက်ပုံလေးတွေ ကလည်း ဘာမှ
မထူးခြား ဘဲ ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

မှန်တာပြောရရင် အလင်းနီ အစက သူမကို စိတ်မဝင်စားပါ။ လှတာလေး
မျက်စိရှေ့တွေ . လို့ ငေးမိတာမျိုး က လွဲပြီးဘာမှ မပို။

ညီညီတို့ ဝေယံတို့ အမွှန်းတင်လွန်းလို့သာ သူမနှင့် ခင်မင်အောင်
မိတ်ဖွဲ့ချင်စိတ်ပေါက် လာခဲ့တာ။

“သူ ဒီနေ့ တစ်ယောက် တည်းကွ၊ ဟိုကောင်မလေး မပါဘူး၊ သူ
ကော်ဖီဆိုင်သွားရင် ငါ လိုက်သွားမယ်”

“မင်း တစ်ယောက် တည်း ... ”

“အေးလေ ...”

“မင်းအဲလောက် သတ္တိရှိရင် ညကျ ဘီယာတိုက်မယ်”

“တကယ်လား ... ကြည့်လိုက်လေ”

“ဟိုမှာ ... ကြွေရုပ် ဆင်းလာပြီ၊ လိုက်သွားလေ”

“အေး လိုက်မယ်၊ မင်းစကားကို မင်းမမေ့နဲ့ ဝေယံ”

“အိုကေ ... မမေ့ဘူး၊ ဘီယာတင်မကဘူး၊ မင်းစားချင်တာ အကုန်ကျွေးမယ်”

ဝေယံတို့က ခပ်အေးအေးနေတတ်သော သူ့ကို အထင်မကြီးတာလည်း

ပါလိမ့်မည် ။

ကြွေရုပ်ကို သူစကားရောဖောရော သွားလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဟု ယူဆထားသည်။

သူ တကယ် ကြွေရုပ်နောက်က မသိမသာလိုက်သွားတော့ သူတို့နှစ် ယောက်
လည်း နောက်ကလည်း လိုက်ချောင်းကြသည်။

အခုလည်း ရှေ့နားက စားပွဲတစ်ခုကနေ ပြုံး တူးပြတ် အကဲခတ်
စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ကြွေရုပ်ဖြူနှင့် ဒီလောက်အဆင်ပြေပြေ လေပေးဖြောင့်ပြီး

အတူတူလက်ဆံစားရင်း တရင်း တနီး ဖြစ်နေတာကို သဘောကျပြီး ပြုံး ပြုံးပြီးတွေ
ဖြစ်နေကြတာ။ အလင်းနီ လှမ်းတွေ ပေမယ့် မ တွေ သလိုပဲ ဟန်ဆောင်ထားလေသည်။

ဒီညတော့ ဘီယာပါးရောက်ဖို့ သေချာနေပြီလေ။

သူ့ဖက်က ဒီအတိုင်းလေး ဘာရယ်မဟုတ် ကြွေရုပ်ဖြူကို

လာရောတယ်ဆိုပေမယ့်

တကယ်တမ်း သူမနှင့် စကားပြောခွင့် ရသွားတော့လည်း အလင်းနီရင်ထဲ
ကျေနပ်နှစ် သိမ့်မိတာ အမှန်။

“ဪရပ်”

“ရှင်”

“နောက်နေ့တွေ ရော အတူတူလာမလား”

“ဘာလို့လဲ”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားပြီလေ”

“နောက်နေ့ ဝတ်မှု ပါမှာ ပေါ့”

“ဪရပ်သူငယ်ချင်းလာရင် ကိုယ့်ကို မခေါ်တော့ဘူးလား”

“ရှင့်မှာ လည်း သူငယ်ချင်းတွေ ပါလာမှာ ပဲ မဟုတ်လား”

“ကိုယ် သူတို့နဲ့ လောလောဆယ် မတွဲ ဘူး”

သူတို့နှင့် မတွဲ ဘူးဆိုတော့ သူမနှင့် တွဲ နေမည့် သဘောပေါ့။

“ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ၊ မင်းက ကိုယ်နဲ့ မတွဲ ချင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“အို ... ရှင်မေးပုံကြီးကလဲ”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“တွဲ မလားဆိုတော့ အဓိပ္ပာယ်က တစ်မျိုး ဖြစ်မနေဘူးလား”

“အဟဲ ... ကိုယ်က ရိုးရိုးပဲပြောတာပါ”

‘ဪရပ်ဖြူက ကော်ဖီပန်းကန်လုံးထဲ ဇွန်းကလေးနှင့် ဖြေးဖြေးမွှေရင်းက
သူ့ကို မျက်စောင်းလေးတစ်ချက် ရွယ်သည်။’

“ရည်းစားရှိနေရင်တော့ မသိဘူးပေါ့ကွာ”

သူက စကားတောက်သည်။ ကြွေရုပ်က မဖြေလျှင် ...

“ရှိလား”

“ဘာလဲ”

“ရည်းစား”

“အများ ကြီးပဲ”

“ဘယ်နှစ် ယောက် လဲ”

“အများ ကြီးပါဆိုမှ”

“အနားမှာ တော့ တစ်ယောက် မှမတွေ့ ပါလား”

“သင်တန်းကိုမှ မခေါ်တာ”

“ဘာကြောင့် လဲ”

“မခေါ်ချင်လို့”

“သူများ တွေ တွေ မှာ မြင်မှာ သိမှာ စိုးလို့လား”

“ဒါပေါ့”

“ဒါဆို ကြွေရုပ်တို့ ဘယ်မှာ ချိန်းတွေ့ လဲ”

“အံ့မယ် ... မချိန်းပါဘူး”

“မချိန်းဘူးဆိုတော့ မတွေ့ ကြဘူးလား”

“ဖုန်းပဲပြောတယ်”

“တစ်မျိုး ပါလား”

“အလကားနောက်တာပါ။ ဖုန်းပြောနေတဲ့ ကောင်လေးတွေ တော့ ရှိတာပေါ့၊
ဒါပေမယ့် သေ ချာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရွေးသေးဘူး”

“တော် သေးတာပေါ့ကွာ”

အလင်းနီက ပြုံး ပြုံး ကြီးနှင့် အဓိပ္ပာယ်ပါပါဆိုလိုက်သည်။

“ရှင့်ကို ခင်လို့ပြောပြတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခုလိုပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မနောက်နဲ့နော် ... ဟွန်း ... ”

“ရည်းစားထားဖို့စဉ်းစားရင် ကိုယ့်ကိုအရင်ဆုံးစဉ်းစားပါလား”

“ဟွန်း ... ဝေးပါသေးတယ်”

“နီးနီးလေးပါ ... စားပွဲတစ်လုံးပဲ ခြားတယ်”

“ရုပ်ကိုကြည့်တော့ မထင်ရဘူး၊ မျက်နှာတော် တော် ပြောင်တယ်”

“ရည်းစားစကား ပြောမိလို့လား”

“အခုမှသိတာ တစ်နာရီမပြည့်သေးဘူး”

“တစ်နာရီအတွင်း : ချစ်သူမထားရဘူးလို့ ဘယ်သူသတ်မှတ်ထားလဲ”

“ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့ လျှောက်မပြောနဲ့”

“အလေးအနက် ပြောရင်ရော”

“မသိဘူး ... တော် ဖြီ”

သူက ကြွေရုပ်မထင်တာတွေ ချည်းပဲ ဆက်တိုက်လှုပ်ရှားနေသည်။

ပထမ အမှတ်မထင် ကြွေရုပ်ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲမှာ လာထိုင်ဖို့ ခွင့်တောင်းသည်။

နောက် တော့ တရင်းတနီးမိတ်ဖွဲ့ သည်။ နောက်ထပ် မိနစ်အနည်းငယ်အကြာမှာ

နောက်တီးနောက် တောက်လိုလို ရည်းစားစကားဆန်ဆန် ပြောသည်။

သူဟာ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။

ကြွေရုပ်က သူ့စကားကို အလေးအနက်ထားရမှာ လား။

ဒီအတိုင်းပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြန်နောက်ရမလား။

ကြွေရုပ် မဝေခွဲတတ်ချေ။

သူဟာ နောက်သလို ပြောင်သလို ပေါ့တီးပေါ့ရွတ်နှင့် ဒီလိုပဲ ကြုံ
ရာကောင်မလေးတွေ အ ရောဝင်တတ်သူလား။

သူ့အကြောင်းလည်း ဘာမှမသိသေးဘူးလေ။

“ကြွေရုပ် ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေ :တွေ :နေလဲ”

“ရှင်ဘယ်လိုလူလဲပေါ့”

“ဒီလိုပဲ သူလိုငါလိုပါပဲ၊ ရုပ်ရည် ကတော့ ဆွဲဆောင်မှု ရှိရှိနဲ့ ကောင်မလေးတွေ
အကြိုက်တွေ . မယ့်ရုပ်ပေါ့”

“ဘဝင်မြင့်နေတာ မုန်းစရာချည်း”

“ပြောင်းပြန်ယူဆရမလား”

“ကြွေရုပ်ကို ရှင်အရမ်းလျော့တွက်ထားတဲ့သဘောလား”

“နီး ... အဲလို အထင်မလွဲကြေး”

“လျော့မတွက်ရင် တစ်ထိုင်တည်းမှာ ဒီလိုနောက်ရဲမလား”

“ကိုယ်မှ နောက်တာ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“အတည်အတုံ့ပြောတာ”

“သေလိုက်ပါလား”

“ဟ ... ဘာတွေ စိတ်ဆိုးနေတာလဲ”

“ရှင်ပဲ စိတ်ဆိုးအောင် ဖန်တီးနေတာ”

“ဆောရီး ... ကြွေရုပ် မကြိုက်ရင် မပြောတော့ပါဘူး”

သူမက နှုတ်ခမ်းလေး စုထောင်နေမိ၏။

နေရင်းထိုင်ရင်း ကြွေရုပ်ကို အတင်းလာရောတဲ့ သူ့ကို ကြွေရုပ်ကရော ဘာကြောင့် စိတ်မ ပျက်ဘဲ လက်သင့်ခံလိုက်လျော ခင်မင်လိုက်ရသလဲ။

ကိုယ့်ဘာသာလည်း အံ့သြမိသည်။

အရင်ကဆို ကြွေရုပ်က မာနကြီးတာမဟုတ်ပေမယ့် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ကို အလွယ်တကူ ခင်မင်စကားပြောတတ်သူ မဟုတ်ခဲ့တာ အမှန်ပင်။

ကြွေရုပ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုး စားနေသူတွေ လည်း အများ ကြီးပါ။

အခု ရဲရဲတင်းတင်းခပ်သွက်သွက်ပုံစံ ပေါက်နေတဲ့သူ့ကိုမှ စိတ်လှုပ်ရှားသက်ဝင်မိတာ။

ကိုယ့်ဖက်က ခံစားချက်ထူးခြားတော့ သူ့ဖက်ကလည်း ပေါ့တီးပေါ့ဆသဘောထားမျိုး မခံ ချင်။

ကြွေရုပ် နှုတ်ဆိတ်နေတော့ သူကလည်း ဘာမှပြန်မပြော။

အလင်းနီသည် သူမရဲ့ မျက်နှာလေးကို ပြုံး စိစိနှင့် မရဲတရဲ ကြည့်နေမိသည်။

သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် က သူ့အပေါ် နှုတ်ခမ်းစုမူနဲ့ပြီး စိတ်ကောက်နေတာ ဟာ သူ့အတွက်ဆန်းသစ်သော ခံစားချက်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

ဆိုင်ထဲမှာ လည်း တဖြည်းဖြည်း လူရှင်းလာပြီ။

အလင်းနီက သူမတိတ်နေသဖြင့် ဟိုဒီတစ်ချက်ဝေဝဲကြည့်ကာ ရေခွေးတစ်ခွက် ငှဲ့သောက် လိုက်သည်။

အငွေ့တော့ ရှိသည်။

အလင်းနီက ရေခွေးတစ်ဝံ့သောက်ရင်း သူမနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံဖို့ ကြိုးစားသည်။

သို့ပေမယ့် ကြွေရုပ်က သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ဟိုဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲထားသည်။

တမင်တကာ မကြည့်မိအောင် သတိထားနေတာ။

ပုံစံလေးက အသည်းယားချင်စရာပဲ ...

ကြွေရုပ် ဟိုဖက်လှည့်နေတော့လည်း အလင်းနီက ပလက်တီနမ်မျှင်မျှင်လေးဆွဲထားတဲ့ သူမရဲ့ လည်တိုင်ကြော့ကြော့လေးဆီ ကြည့်မိသည်။

လည်ပင်းသားတွေ က တင်းရင်းပြီး အကြောစိမ်းလေးတွေ ပင် မြင်ရသည်။ ထိုမှ ရင်ညွန့်လေးဆီ အကြည့်ရောက်မိတော့ သူ အားနာ မျက်နှာပူမိ၏ ။

သူမကိုယ်က အကြည့်မလွှဲချင်စရာ ဖြစ်အောင် လှပနူးညံ့နေတာလေ။ ကြည့်မိတာ မတတ် နိုင်ဘူးပေါ့။

အလင်းနီရဲ့ အကြည့်က သွယ်လျသော လက်မောင်းလေးကတဆင့် လက်ကောက်ဝတ် လေးထိ စုန်ဆင်းလာသည်။

စိတ်ဆိုးနေတော့လည်း စိမ်ပြေနပြေ စိုက်ကြည့်နေမိတာပေါ့။ ဖြူနုဝင်းအိသော လက်ဖမိုးနှင့် လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေ ကို သူ အလိုလို ထိတွေ့ ချင်လာမိသည်။

“ကြွေရုပ် ... ရေခွေးသောက်မလား”

သူက ကြွေရုပ်အတွက် ရေခွေးတစ်ခွက် ငှဲ့ပေးမိ၏ ။

“မသောက်ဘူး”

သူမက ငြင်းရင်း လက်ကလေးကို ဖယ်ရှားစဉ် ...

အလင်းနီက အလန့်တကြား မေးမြန်းရင်း သူမလက်ကလေးကို
ခွဲယူကြည့်ရှုသည်။

ဒီရေခွေးကြမ်းက အပူလောင်လောက်အောင် မပူပြင်းဘူးဆိုတာ သူ သိသားပဲ။

ရေစိုသော လက်ဖမိုးလေးကို သူ ဆုပ်ကိုင်ကြည့်လိုက်တာ။ ပြီးတော့ သူမရဲ့
မျက်နှာလေး ကိုလည်း အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

နူးညံ့သော အတွေ့ အထိလေးဟာ သူထင်ထားတာထက် ပိုပြီး
စွဲမက်လှိုက်ဖိုစရာကောင်း သည်။ သူက လက်ကလေးကို မလွတ်ဘဲ တစ်သူ့ပေါ်နှင့်
ဖွဖွသုတ်ပေးလိုက် သည်။

ဪရုပ်က ရှက်မျက်နှာနီနီနှင့် လက်ကလေးကို ရုန်းမိလျက် ...

“ဖယ်ပါ ... ကျွန်မဘာသာ သုတ်ပါ့မယ်”

“အပူလောင်သွားလားလို့ပါ”

“ရှင်သောက်နေတာပဲ၊ ပူ မပူ မသိဘူးလား”

သူမက ဘုကျကျလေး ခပ်တင်းတင်းပြန်မေးသည်။

“ဪရုပ်က ကိုယ်တမင်လုပ်တယ်လို့ ထင်လို့လား”

“ဒါတော့ ရှင့်ရဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ်ပဲ သိလိမ့်မယ်”

သူမရိပ်မိသွားတာကို အလင်းနီ ရယ်ချင်လာသည်။

“အလင်းနီက အကြံသမား၊ သိပ်မယုံနဲ့”

“ရှင့်ကို ဘယ်သူကရော ယုံကြည်ပါတယ်၊ အားကိုးပါတယ်၊ ပြောနေလို့လဲ”

သူတို့နှစ် ယောက် ရဲ့ အသံတွေ ကို မကြားရသော ခပ်လှမ်းလှမ်းစားပွဲမှာ

ရှိနေတဲ့ ဝေယံနှင့် ညီညီ ကတော့ ကောင်မလေးလက်ကိုကိုင်ကာ တစ်သူ့နဲ့ နှင့် သုတ်ပေးကာ ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် ပျာ ယိပျာယာလုပ်နေတဲ့ အလင်းနီကို ထောမနာပြု ချင်တဲ့မျက်လုံးကြီးတွေ နဲ့ မမှိတ်မသန် ငေးမောကြည့်လျက် ရှိနေကြလေသည်။

လမင်းကြီးက တိမ်ညိုတိမ်လိမ်တွေ ကြားမှာ ဆော့ကစား ပြေးလွှားနေသလို ကွယ်သွား လိုက်၊ ခေါင်းပြုတ်ထွက်လာလိုက် ဖြစ်နေသည်။

လေပြေညှင်းက ခပ်နော့နော့လေး တိုက်ခတ်လျက် ညချမ်းလေက အေးမြတိတ်ဆိတ်နေပါ သည်။

ကြွေရပ်က သူ့အခန်းနှင့် တဆက်တည်း ဝရံတာကလေးမှာ သံကုလားထိုင်ဖြူဖြူ လေးနှစ် ခု နှင့် မှန်စားပွဲဝိုင်းချကာ ဝတ်မှုန် နှင့် အတူ လက်ဖက်သုပ်စားရင်း စကားပြောလျက် ကောင်းကင်ကြီး ဆီ မော့မော့ငေးငေးလေး ကြည့်နေမိသည်။

သူမ အတွေ့ :အာရုံထဲ ထင်ဟပ်နေသူမှာ စိမ်းညို၊ ရီဝေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် မထိတထိ အကြည့်ငေးလေးကိုပဲ ဖြစ်သည်။

“နင်ပြောသလိုဆိုရင် သူက နင့်ကိုလိုက်ဖို့ အစကတည်းက အကွက်ချောင်းနေတာပဲ ဖြစ် မယ်”

ဝတ်မှုန် က တွေ့ :တွေ့ ဆဆ မှတ်ချက်ချသည်။

“စတွေ့ .တဲ့နေတုန်းက ငါတို့ကောရစ်ဒါမှာ ရပ်ပြီး သူ့ကို ကြည့်နေမိတာ နင်မှတ်မိလား ဝတ်မှုန် ”

“အေး ... အဲဒီ တုန်း ကတော့ သူ နင့်ကို မသိသေးဘူး ထင်တယ်”

“သူတို့သင်တန်းက တစ်ခန်းလုံး ငါ့ကို သိတယ်တဲ့”

“ဘာလို့သိတာလဲ”

“အဟိ ... ငါချော့လွန်းလို့တဲ့”

ကြွေရုပ်က မျက်နှာပြောင်ချင်ချင်လေးလုပ်ကာ ကိုယ့်ဘာသာ သဘောတကျရယ်မိ သည်။

ကြွေရုပ်က သူဌေးသမီးလေးဆိုပေမယ့် မာနကြီး၊ သွေးမကြီးတတ်ပေ။ သူမစိတ်ရင်း ကောင်းတာ ဝတ်မှုံ သိသည်။

“အဲဒါ ကတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ နင့်အလှက ထင်ရှားတာပဲ”

“တကယ်လား ... ဟား ... ဟား ... ရော့ ... လက်ဖက်သုပ် နင်အကုန်စား”

ချီးမွမ်းစကားကြောင့် ကြွေရုပ် မနေတတ်စွာ ရယ်မောမိသည်။

“ငါမပါတဲ့နေ့မှ ဒင်းကစပြီး လှုပ်ရှားတာပေါ့လေ၊ နေနှင့် ဦး ... မနက်ဖြန်တွေ
မယ်”

“ဘာတွေ မှာ လဲ”

“သူ့ကို အင်တာဗျူး တွေ အပြတ်လုပ်ပစ်မှာ ပေါ့”

“နင်ကလည်း ...”

“နင်က သူ့အကြောင်းလည်း ဘာမှမေးမထားဘူး”

“လျှောက်မေးရမှာ ရှက်စရာကြီး”

“သူတောင် နင့်ကို အင်ထရိုလာဝင်သေးတာပဲ၊ နင်လည်း သိချင်တာ ပြန်မေးရမှာ ပေါ့”

ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်။ အတူထိုင်ကာ တရင်းတနီး ခင်မင်သွားပေမယ့် သူ့အကြောင်းကို ကြွေရုပ် ဘာမှမသိလိုက်။

“လူပျိုလူလွတ်တော့ ဟုတ်တယ်မို့လား”

“ဘယ်သိမှာလဲ”

ဝတ်မှုန်က မျက်လုံးပြူးပြူသည့်။ ဒါလေးတောင် မသိရမလား ...

ညံ့ရသလားဆိုတဲ့ အမူအယာ ...

“ဟိုကတော့ လူလည်၊ နင့်ကို နောက်သလိုမြှောင်သလိုနဲ့

ရည်းစားစကားတောင် ပြောသွားသေးတယ်”

“သူက ရပ်ကြည့်တော့ ခပ်တည်တည်နဲ့ လူက ပျော်ပျော်နေတတ်ပုံပဲ”

“နင်ပြောပုံက ပြုံးစိပြုံးစိနဲ့ သူ့ကို နင်လည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊

ဟုတ်တယ်မို့လား”

ကြွေရပ်က ငြင်းလည်းမငြင်း၊ အပြုံးလည်း မပျက်ပေ။

“သူက ဘယ်မှာ နေတာတဲ့လဲ”

“မသိဘူးလေ၊ နောက်နေ့တွေ လည်း သင်တန်းမှာ တွေ့နေရမှာပဲ ဥစ္စာ”

“နင့်ဖုန်းနံပါတ်တော့ တောင်းသွားတယ်ဆို”

“အင်းလေ”

“နင်းကတော့ သူ့ဖုန်းကို မယူထားဘူးပေါ့”

“ဪ ... ငါမှ ဆက်မှာ မဟုတ်တာ၊ ဆက်ချင်ရင် သူ ဆက်မှာပေါ့”

“တော်တော် အိုက်တင်ခံတယ်”

“အံ့မယ် ... အိုက်တင်ခံတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ပဲများ တာပေါ့လေ”

“ဝတ်မှုန်ရယ် ... အခုမှစသိတဲ့ ယောကျ်ားလေး တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုယုံမလဲ၊

နင်က ငါ့အ ပြစ်တွေ ပဲ ထောက်နေတယ်”

“အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်က မြဲစိစိလုပ်နေတယ်၊ ဟိုက လူလည်ကျသွားမှာ စိုးလို့”

“သူ အဲလို မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“နင့်လက်ကို ဖျတ်ကနဲ လာကိုင်တယ်ဆို”

“အဲဒါက လက်ပေါ် ရေနွေးဖိတ်ကျလို့ပါ”

ဝတ်မှုုံ က နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ချက် မဲ့ရွဲပြီး ...

“တမင်ဖိတ်အောင်လုပ်တာနေမှာ ပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ကြွေရုပ်သည် နှုတ်က လှမ်းခနဲငြင်းမိသော် လည်း သူမကိုယ်တိုင် အလင်းနီကို မသင်္ကာပေ။ ပြီးတော့ သူက ရယ်ဟဟနှင့် လက်ကို တမင်တကာ ဆုပ်ကိုင်ထားသလားလို့။

ကြွေရုပ်က ထိုအကြောင်းအရာကို ပြန်တွေ့ မိတာနှင့် ရင်ထဲ လှစ်ကနဲ ခုန်သည်။

လှုပ်ကနဲ ရင်ဖို အံ့ဩသွားရတဲ့ ခံစားချက်ကို မမေ့။

သူ တကယ်ပဲ ရဲတင်းသွက်လက်လွန်းသည်။

နေစမ်းပါဦး ...

ကြွေရုပ်တို့ ကော်ဖီဆိုင်ထဲက ပြန်အထွက်မှာ မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ပြုးတူးပြတ်လိုက် ကြည့်နေတဲ့ လူနှစ် ယောက် က သူ့နားမှာ မြင်ဖူးနေကျ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ များလား။

ဒီအကြောင်းတွေ ကိုပါ ပြောပြရင်တော့ ဝတ်မှုုံ က နောက်ထပ် ထင်ကြေးတစ်မျိုး ပေးကာ မ ကောင်းတဲ့ဖက်က လှည့်တွေ့ ပြပါလိမ့်မည် ။

သူ့ကို ပြောလို့ မ ဖြစ်။

ကြွေရပ်က အသာလေး နှုတ်ဆိတ် မြဲထားလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေ မြှောက်ပေးရုံနဲ့တော့ သူလည်းကြွေရပ်ကို

ဒီလိုစကားလာပြောမည် တော့ မထင်ပါဘူးလေ။

သူငယ်ချင်းတွေ ရှေ့မှာ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားချင်တယ်ဆိုရင်တောင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း

ကြွေရပ် ကို ကြွေပြီးသားမို့လို့ပါ။

ရဲတင်းချိုဖြန်သော သူ့အကြည့်နွေးနွေးများ ကို ခုပြန်တွေ့လျှင်

ခုပြန်ရင် ခုန်ရမည် ။

မညာတမ်း ဝန်ခံရလျှင် ရယ်မြူးသော သူ့အကြည့်ရွန်းရီရီဟာ ကြွေရပ်ရဲ့

နလုံးသားစည်း ကို ဖြတ်ကျော် ချဉ်းနင်းဝင်လာခဲ့နိုင်သည်။

ကြွေရပ်စိတ်ထဲမှာ သူနှင့် ထပ်တွေ့ ချင်သည်။

သူက ခဏလေးနှင့် ကြွေရပ်စိတ်တွေ ကို ညှို့ ယူဖြားယောင်း

သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

“သူက ရိုးသားပုံတော့ ရပါတယ်”

ကြွေရပ်က သူ့အထင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“နင်က တစ်ခါလေး စကားပြောဖူးတာနဲ့ ရိုးသားပါတယ်လို့ ဘာ ဖြစ်လို့

ယုံကြည်တာလဲ”

“ဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး ဝတ်မှုုံ၊ နင်တွေ့တော့မှ အကဲခတ်ပေတော့”

“အင်း ... မနက်ဖြန်တွေ့မှာပဲ”

ဝတ်မှုုံက အပိုင်တွက်ထားသည်။

ကြွေရပ်လည်း စိတ်ထဲမှာ တော့ မျှော်လင့်သည်။

သူ ကြွေရပ်နားကို ရောက်လာဦးမှာ သေချာသည်။

သူ တခဏလေး အပေါ်ယံရောတာမျိုး တော့ မ ဖြစ်နိုင်လောက်ပါဘူး။

သူနှင့် ကြွေရပ်တို့ ခင်မင်ပတ်သက်မှု ဟာ ခိုင်ခိုင်မာမာနှင့် ရှေ့ဆက်ရဦးမှာ ပါ။

သူမရဲ့ အထင် မှန်မမှန် သူမ စောင့်ကြည့်ရဦးမည် ။

သူမကို စွဲမက်နှစ်သက် နေတဲ့ အလင်းနီရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ ဟာ တော်

ရုံတန်ရုံနှင့် ပြောင်း လဲသွားမှာ မဟုတ်။

ကြွေရပ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ တိတ်တဆိတ် ယုံကြည်စိတ်

လွန်ကဲနေမိသည်။

ကြွေရုပ်ဖြူက ရေချိုး ခန်းထဲက ထွက်လာပြီးနောက် သူမရဲ့ ရေစိုဆံပင်လေးတွေ ကို လက်ချောင်းများ နှင့် ထိုးဖိခါချပြီး သဘက်အဖြူရောင် နုနည့်ညှည်းလေးဖြင့် ခပ်ဖွဖွ သုတ်နေလိုက်၏ ။

တစ်ကိုယ်လုံး အေးမြလန်းဆန်း၍ ပေါ့ပါး၍ပြသွားပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ခိုးလုလု ခံစားချက် ကတော့ ရှိနေဆဲပါ။

ဒီနေ့ ဝတ်မှုန် နှင့် အတူ အလင်းနီရောက်လာမလား မျှော်လင့်နေမိခဲ့ပေမယ့် သင်တန်းမှာ သူ့ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရ။

သူ သင်တန်း မတက်ဘူးလား။

ဒါမဟုတ် ကြွေရုပ်ရှေ့ကို တမင်တကာပဲ ရောက်မလာမိအောင်နေတာလား။

သူမ တွေ မရ။

ရင်ထဲရှိတာတွေ ဝတ်မှုန် ကို တတွက်တွက် ပြောပြထားသဖြင့် တကယ်တမ်း အလင်းနီကို ထပ်မတွေ့ .ရတဲ့အခါ ကြွေရုပ် ရှက်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။

ဘာကြောင့် များ သူ့အကြောင်းတွေ အရမ်းကာရော လျှောက်ပြောထားမိပါလိမ့်။

သူ ကတော့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ ကြုံတုန်းခဏ စကားရော ဖောရော လာလုပ်ကာ နောက်တီး နောက်တောက် ချစ်ရေး ဆိုသွားခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်း ကြွေရုပ်ကို ခေါင်းထဲထည့်ထားပုံမရ။

အင်း ... နေစမ်းပါဦး။

ငါကရော ... ဒါလေးကို ဘာကြောင့် အလေးအနက်ထားပြီး အ ဖြစ်သည်းသည်း အကဲပါပါ ပြန်တွေ့ နေမိပါလိမ့်။

မေ့ထားလိုက်လည်း ပြီးသွားတာပဲ။

တော် ဖြီ ... သင်းအကြောင်းကို မစဉ်းစားတော့ဘူး။

ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်ရင်း ခေါင်းယမ်းမိသည်။

ပြီးတော့ နံရံကပ်မီရိုကို ဆွဲဖွင့်၍ ဒီညနေ ဘာဝတ်ရကောင်းမလဲ
ရွေးချယ်လိုက်သည်။

ပန်းနရောင် ဖျော့ဖျော့ပေါ်မှာ ဘိန်းပန်းဖူးအနီရဲလေးတွေ ပါသော
အသားခပ်ဖျော့ဖျော့ ဂါဝန် ရှည်လေးကိုပဲ ထုတ်ယူဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

ခူးဆစ်ဖုံးထိရောက်သော ဂါဝန်ပန်းရောင် လေးက ချပ်ချပ်ယပ်ယပ်
သူမကိုယ်လုံးလေးနှင့် ကွက်တိပါပဲ။

မော်ဒယ်မလေး တစ်ယောက် လို ရှင်းရှင်းကျော့ကျော့နှင့် ကောက်ကြောင်း
ပေါ်သွားရ သည်။

ကြွေရုပ်က မှန်ထဲမှ သူ့ရုပ်သွင်ကို ကျေနပ်စွာ ကြည့်မိသည်။

ကျွန်မရဲ့ အလှအပမှာ ငေးမောကျရှုံးသွားခဲ့ရတယ်ဆိုတာကိုတော့
ရှင်ညာလို့မရပါဘူး အလင်းနီရယ်။

အဲဒီ နေ့က သတိလက်လွတ် မမှိတ်မသုန်ကြီး ငေးကနဲ စိုက်ကြည့်နေခဲ့တဲ့
ရှင့်မျက်လုံးတွေ က အကောင်းဆုံးသက်သေပဲပေါ့။

ရှင့်ဖက်က ရှေ့ဆက်မတက်ချင်တော့လို့ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သွားလည်း ရှင်ဟာ
ကြွေရုပ် ကို စိတ်ဝင်တစားချဉ်းကပ်ခဲ့တဲ့ ယောကျ်ား တစ်ယောက် ပဲဆိုတာ
ငြင်းလို့မရနိုင်ပါဘူးလေ။

သူမက ဘဝင်ခပ်မြင့်မြင့်လေး အနိုင်ပိုင်းတွေ ရင်း ရှက်သိမ်ငယ်စိတ်ကလေးကို
ဖြေဖျောက် နေမိသည်။

ပြီးလျှင် မှန်တင်ခုံမှာ ထိုင်၍ ရေစိုဆံပင်တို့ကို ဟဲကုတ်လိမ်း၍ ဖွဖွလေး
ဖြီးသင်နေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူမရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းလေးက မီးပြာလေးလင်းလျက်
တေးသွားလေး တစ် ပိုင်းတစ်စ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကြွေရုပ်က စားပွဲပေါ်ထောင်ထားတဲ့ ဖုန်းလေးကို ကောက်ယူ၍ စခရင်ကို
ကြည့်လိုက်သည်။

အမည် မရေး ထားသော နံပါတ်တစ်ခု ..

ဒါဟာ အပြင်သူစိမ်းပေါ့။ သူမ မသိတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်။

“ဟက်လို”

ခေါက်ဖုန်းလေးကို အသာဖွင့်၍ နားထောင်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ လည်း မရဲတရဲ ခုန်နေသည်။

“ကိုယ်ပါ ကြွေရုပ်”

“ဟင်”

“ကြွေရုပ်မဟုတ်လား ... ကိုယ်သိပါတယ်”

“ကိုအလင်းနီ ...”

“အဟား ... ကြွေရုပ်လည်း အသံမှတ်မိသားပဲ”

“ရှင် ဒီနေ့ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“မပျောက်ပါဘူး ... ရှိသားပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ကြွေရုပ် မျက်မှောင့်လေး ကုပ်လိုက်မိ၏ ။

“မင်းကို ကိုယ်မြင်သားပဲ၊ မင်းဒီနေ့အဖြူရောင် အင်္ကျီလေးဝတ်ထားတယ်၊
လုံချည်က အမည် :ရောင် လေး၊ ဖိနပ်က ခွာချွန်ချွန် အဖြူရောင် ကြိုး သိုင်းလေးနဲ့
ထူးခြားတာက မင်း ဘာ ဝတ် ဝတ် အရမ်းလှတာပဲ”

သူပြောတာ မှန်နေသဖြင့် ကြွေရပ်ကို သူတွေ .တာ အဟုတ်ပဲဆိုတာ သဘောပေါက်ရ၏။

ဒါဖြင့် ကြွေရပ်က သူ့ကို ဘာကြောင့် မတွေ့ .ရတာ လဲ။

“ဝတ်မှုနဲ့ ကော်ဖီဆိုင်သွားတော့ ကိုယ် နောက်မှာ ပါတယ်”

“ဟင် ... မဟုတ်ဘဲနဲ့ ... မတွေ့ .ပါဘူး”

“ကြွေရပ်က ကိုယ့်ကို ရှာလိုလား”

“မရှာပေမယ့် မျက်စိရှေ့မှာ မှ မတွေ့ .တာ”

“ကိုယ်က ခိုးကြည့်တာ ဘယ်တွေ့ .မလဲ”

“ခိုးကြည့်တယ် ... ဘာလို့လဲ ... သူနဲ့ ကြွေရပ် သိကျွမ်းနေပြီပဲ”

“ခိုးကြည့်စရာ လိုလို့လေ”

“မနောက်နဲ့နော်၊ ဘာလို့ခိုးကြည့်ရမှာ လဲ၊ ဝတ်မှု ပါလိုလား”

“အား ... မဟုတ်ပါဘူး၊ သူနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆို ရှင် ဘာလို့ နှုတ်မဆတ်တာလဲ”

“ကိုယ်လား မင်းကို နှုတ်ဆက်ဖို့ တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်၊ ကိုယ် မင်းကို ဝန်ခံစရာတစ်ခု ရှိလို့ ပါ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါကို ပြောပြပြီးမှ ဆက်ခင်သင့် မခင်သင့် မင်းဖက်က ဆုံးဖြတ်ပေါ့”

သူ့စကားက သူမအတွက် ဆန်းနေပါသည်။

ဘာကိုများ ဝန်ခံဦးမှာ လဲ ...

“ကိုယ်အမှန်အတိုင်းပြောပြမယ်နော် ... ပြောရမလား”

“ပြောချင်ပြောပေါ့”

“အဟား ... မင်းစိတ်ဆိုးမှာပဲ”

“ဆိုးစရာရှိရင်တော့ ဆိုးမှာပဲ”

“အင်းလေ ... မင်းသဘောပဲ”

သူက အစက ကိုယ်သိပ်ပြီး သတိထားမိတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဝေယံတို့က မင်းအကြောင်းတဖွဖွပြောတာ နားညည်းလာတာနဲ့ ... အဟဲ ... ဟဲ”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဒီကောင်တွေ ကို ငါလိုက်ပြမယ်လို့ မခံချင်လို့ပြောလိုက်တာ”

“ဘာရယ်”

“မင်းနောက်ကနေ လိုက်သွားမယ်၊ မင်းကို စကားပြောခွင့်ရဖို့ ဖန်တီးမယ်၊ မင်းနဲ့ ခင်သွား အောင် လုပ်ပြမယ်လို့ပေါ့”

ကြွေရုပ်က သူ့စကားကို ငြိမ်သက်နားထောင်နေမိသည်။ ရင်ထဲမှာ တော့ သိပ်မကျေနပ်။

“သူတို့ကလည်း မြှောက်ပေးတယ်၊ စကားသွားပြောရရင် ဘီယာတိုက်မယ်တဲ့”

“ဟင် ... ရှင် မကောင်းဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... သိပ်တော့ မကောင်းဘူး၊ အဲဒါကို ကြွေရုပ်ကို ပြောပြချင်လို့”

“ဘီယာကြေး လောင်းတာပေါ့နော်”

ကြွေရုပ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။

သူက ရယ်ရယ်မောမော အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံတာဆိုပေမယ့် နားထဲမှာ
ကြားရတာ တော် တော် ဆိုးတာပဲ။

“အဲလိုလောင်းတာမျိုး တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း မင်း
ဘယ်လိုတုန့်ပြန်မလဲ သိချင်တာနဲ့ ...”

“ရှင့်သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက် က ကော်ဖီဆိုင်ဝင်ပေါက်နားက စားပွဲမှာ
ထိုင်ကြည့်နေကြတာ မဟုတ်လား”

“အဟား ... ဟား ... ဟုတ်တယ်၊ ကြွေရုပ် ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

“သူတို့ပုံစံ သိရတာ ပဲ ဥစ္စာ”

“ကဲ ... အခု ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးပြီး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... မုန်းတယ်”

“ဟာ ... မုန်းတော့ မမုန်းလိုက်ပါနဲ့”

“ရှင့်အပြစ်နဲ့ ရှင်ပဲ”

“ဆောရီး ... ကိုယ်က မင်းကို အမှန်အတိုင်းအသိပေးတာလေ။ အဲဒါ
ခွင့်လွှတ်သင့်တာပေါ့ ကွာ၊ ဒီည ဟိုကောင်တွေ နဲ့ ပါဝါလိုက်မှာ ချိန်းထားတယ်၊
ကိုယ်သွားရမလား”

“အို ... ရှင့် ဘာသာ သွားချင်သွား၊ မသွားရင်နေပေါ့၊ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကြွေရုပ်နဲ့ ဆိုင်တယ်လေ”

“မဆိုင်ဘူး”

“ကြွေရုပ် ခွင့်လွှတ်မှသွားမယ်”

“အပိုတွေ လာမပြောနဲ့၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“ခဏနေပါဦးကွာ၊ ဘာ ဖြစ်တာလဲ”

“စိတ်တိုနေတယ်နော်၊ ထပ်မပြောနဲ့တော့”

“နားထောင်ပါဦး”

“တော် ပြီ၊ မသိဘူး”

“ကိုယ်ပြောစရာတွေ ကျန်သေးတယ်”

အလင်းနီက ဇွတ်တိုးတားမြစ်နေမိသည်။

သူမအသံလေးက တကယ်ပဲ စိတ်ချဉ်ပေါက်သွားဟန်။

ဘာလို့လဲကွာ ...

မင်းကို လိုက်စကားပြော ဖြစ်တာ ကိုယ့်ရင်ထဲက အမှန်တကယ် ဆန္ဒအတိုင်း

ဖြစ်စေချင် တာလား။

“မင်းနဲ့ စကားပြောကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်စိတ်ပါလာတယ်၊

မင်းမျက်နှာကို ထိုင်

ကြည့်နေရတာ ပျော်တယ်”

ကြွေရုပ် ပါးပြင်လေမှာ နွေးသွားရ၏ ။

“ဟေ့ ... ကိုယ်ပြောတာ ကြားရဲ့ လား”

ကြွေရုပ်က မတုန်ပြန်။ ဒါပေမယ့် သူမအသက်ရှူသံ တိုးတိုးလေးကို ဒီဖက်က

ကြားနေရ သည်။

“မင်းကိုလည်း အားနာသွားမိတယ်၊ မင်းပုံစံလေးက

ကိုယ်ထင်ထားတာထက်ပိုပြီး ဖြူစင်နေ တာတွေ့တော့ စိတ်ထဲမှာ လည်း တစ်မျိုး ကြီး

ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ် နည်းနည်း မှာ သွားပြီလားလို့ တွေးမိတယ်၊ မင်းက

တခြားမိန်းကလေးတွေ နဲ့ သိပ်မတူဘူးလေ၊ မင်းကို ကိုယ့်မလှည့်စားပါဘူး၊ အဲ ဒါတော့ ယုံ”

ကြွရပ်ရင်ထဲ မကျေမချမ်း အခဲမကြေ ဖြစ်နေတာတွေ က
သူ့စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ဆန်း ကြယ်စွာ ကျေပျက် ပပျောက်သွားရလေသည်။

ကြွရပ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ အမှတ်မထင် ပြုံး လာမိ၏ ။

“သွား ... ရှင့်ကို လုံးဝမယုံတော့ဘူး”

“ကိုယ် ဒီနေ့ မင်းအနားကို ဘာကြောင့် မလာသလဲ အခုသိပြီ မဟုတ်လား”

“မလာနဲ့ပေါ့”

“မရဘူး ... လာချင်တယ်”

“ရှင့်ကို မခေါ်တော့ဘူး”

“ကိုယ် အတင်းလိုက်ခေါ်မှာပဲ”

“ရှင်က တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး ကိုယ့်ဖက်ကိုတွေ့တဲ့လူလေ”

“ကိုယ့်အကျင့်တွေ ကြိုးစားပြင်မယ်လေကွာ၊ နားလည်ပေးလိုက်ပါ”

“ဟင့်အင်း”

“မနက်ဖြန် စနေ၊ သင်တန်းလည်းပိတ်တော့ ကိုယ်တို့ ဘယ်မှာ တွေ့ကြမလဲ”

“ရှင့်ကို ဘယ်သူက တွေ့မယ်ပြောနေလို့လဲ”

“ကိုယ်က တွေ့ချင်တယ်လေကွာ”

ကြွရပ်က တစ်ယောက်တည်း မျက်စောင်းလေး ရွယ်မိသည်။

တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့သူ ...

အားလုံးရှင်းပြပြီးမှ တွေ့ခွင့်တောင်းနေသည်။

“မနက်ဖြန် ကျွန်မ မအားဘူး”

သူမ ငြင်းပစ်လိုက်သည်။ အလင်းနီက လက်မလျှော့။

“မနက်ပိုင်းမအားရင် ညနေပိုင်းလေ၊ ဒါမှမဟုတ် ညဖက်ပေါ့”

“တစ်နေ့ကုန် အပြင်သွားရမှာ ”

“နှစ် ဆယ့်လေးနာရီလုံးပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

ရွှေ့ဖြေပစ်လိုက်၏ ။

“ဒါဆို တနင်္ဂနွေရော၊ တနင်္ဂနွေထွက်ခဲ့ပါလား”

လူကို ပိုင်းစိုးပိုင်နင်းချိန်းနေသည်။ ဟွန်း ... အမြင်ကပ်စရာကောင်းလိုက်တာ။

“မထွက်ခဲ့ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ထွက်စရာ ဘာအကြောင်းများ ရှိလို့လဲ”

“ကိုယ်တို့ နားအေးပါးအေးလေး တစ်နေရာမှာ စကားပြောရအောင်”

“ရှင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တော် တော် အထင်ကြီးတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ကြွေရုပ်လက်ခံမယ်လို့ တွက်ထားတာ မှာ သွားပြီ”

သူ့စကားပြောပုံက ပွင့်လင်းရဲတင်းတာလား ဘာမှန်းတော့ မသိပါ။

“လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မကို ဘယ်လိုများ ထင်ထားလို့လဲ”

“သဘောကောင်းတဲ့ကောင်မလေး၊ ချစ်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝ မှာ နေတယ်၊ ကျွန်မ သဘောမကောင်းဘူး၊

အရမ်းစိတ်ပုပ်တတ်တယ်”

“ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကိုယ်က ချစ်မှာ ပဲလေ”

“ရှင်က ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို လွယ်လွယ်ပြောစရာမှတ်နေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘယ်လိုများ ခက်ခက်ခဲခဲ ပြောစေချင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ ... ချစ် ... ချစ် ... ချစ် ... တယ်”

သူက တုန်တုန်ယင်ယင် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့အသံကြီး လုပ်ပြလေသည်။
ကြွရုပ်ပင် သူလုပ် နေသော အသံကြီးကြောင့် ရယ်ချင်သွားမိသည်။

“ချစ် ... တယ်”

“တော် ပြီ ... ရှင်နဲ့ စကားပြောရတာ ဒေါသ ဖြစ်ရတယ် ဒါပဲ”

“မန်းဒေးကျရင် သင်တန်းမှာ တွေ့ မယ်နော်၊ ဘိုင့် ... ဘိုင့် ...”

ခပ်မြန်မြန်ရအောင်ပြောလျက် သူအရင် ကမန်းကတန်း ဖုန်းချသွားလေသည်။

ကျွတ် ... မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာနော် ...။

အလင်းနီက သူ့ရဲ့ ဟွန်ဒါအက်ကော့ဒ်အဖြူလေးကို လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း
သတိထား၍ ခပ်ဖြေးဖြေးမောင်းလာသည်။

ကားဘီးလေလျော့နေလို့ လေသွားထိုးပြီး ဒီဗက်ကနေ လမ်းမပေါ်ပြန်တက်ဖို့
ရည်ရွယ် တာ။

ကျွတ် ... ဒီလမ်းမှာ ညနေပိုင်း ပျံ့ကျနေစဉ်တန်းလေး တစ်ခုရှိနေတာ သူ
မေ့သွားသည်။

ခုမှတော့ မတတ်နိုင်။

လူစည်နေတဲ့ဈေးတန်းကို ဖြတ်၍ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ကားဘီးကို

အသာကလေး ဖြေး ဖြေးချင်းလိုမ့်၍ မောင်းလာရသည်။

သူက လမ်းပေါ်ရောက်နေတဲ့ ဈေးဗန်းတွေ တက်မကြိတ်မိအောင် ဂရုစိုက်ပြီး သတိထား နေသလောက် ဈေးသည်တွေ က အရောင် မပျက်သလို ဝယ်သူတွေ ကလည်း လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ကျကျနန အဝယ်မပျက်။

စိတ်ပျက်စရာပဲ ...

အလင်းနီက မျက်မှောင်ကုပ်၍ စိတ်တိုလာမိသည်။

ဟွန်းကလည်း တီးလို့မ ဖြစ်။

လူတွေ ကလည်း ကားရှေ့က တော် တော် နှင့် မဖယ်ကြပေ။

တရွေ့ရွေ့ မောင်းနှင်နေရတာ ကို သူ စိတ်မရှည်။

“အရေး ထဲမှာ ဒီကားကလည်း တစ်မျိုး ”

မိန်းမကြီး တစ်ယောက် က သူ့ကိုပင်မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်သေး၏ ။

လမ်းပေါ်ကားမောင်းလာတာပဲ သူ့အပြစ်။

ဪ ... လူတွေ ... လူတွေ ...

ကိုယ့်အရေး ကိစ္စကလွဲလျှင် ဘာမှထည့်မတွက်ချင်ကြပါလား။

စည်းကမ်းပျက်ပြီး မှာ :နေတာကဖြင့် သူတို့ ...

ကဲ ... နေပစေ ...

ငါ ဒီလမ်းထဲက ဖြတ်သန်းချိန်က မိနစ်ပိုင်းလေးပဲ။

ဒါအတွက် ခေါင်းစားမခံနဲ့။

လူဆိုတာ ကိုယ်ဦးနှောက်ခြောက်မခံဖို့ ကိုယ်ဒေါသမ ဖြစ်ဖို့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ သတိထားထိန်း ချုပ်ရတာ မဟုတ်လား။

အလင်းနီက ဘဝမှာ အင်မတန် ပျော်ပျော်နေသွားချင်သူ။

သူ ဘာကြောင့် မှ စိတ်မညစ်မခံနိုင်။ အသေးအဖွဲ့လေးတွေ ထားလိုက်။

အလင်းနီက ရှေ့ဆက်မောင်းလာသည်။

တဖြေးဖြေးနှင့် လမ်းထိပ်ပိုင်းနား ရောက်လာသည်။

“ဦးလေး ... ဒီဇီးသီးက ဘယ်လောက်လဲ”

“သုံးလုံးတစ်ရာ”

“ဟင် ... ဈေးကြီးလိုက်တာ”

မိုးနယုန်က ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

ဇီးသီးလေးတွေ ဆိုတော့ ဈေးပေါမှာ ပဲထင်တာ။

လိမ္မော်သီးနဲ့ ဇီးသီးကို မျှဝယ်သွားမလို့ စဉ်းစားတာ။

သူဇာတို့အိမ်မှာ တည်းခိုလိုရတာ ပဲ ကျေးဇူးတင်ရလှပြီမို့

စားစရာသောက်စရာတော့ သူမ က ကိုယ့်ဘာသာ ဝယ်ခြမ်းချင်သေးသည်။

ဒါကြောင့် လည်း ညနေပိုင်းလေး ဈေးဆင်းဝယ်တာ။

“ဇီးသီးက ချုံတယ် ကလေးမ၊ မယုံရင် စားကြည့်လိုက် ဒါက ဇီးပန်းသီး”

နယုန်က ဇီးသီးတစ်လုံးကို ကောက်ယူ၍ လက်နှင့် သေချာပွတ်တာ

တစ်ကိုက်ကိုက်ဝါး ကြည့်လိုက်သည်။

အင်း ... တော် တော် ချုံတာပဲ ... မဆိုးပါဘူး။

“ဦးလေးကြီး ... တစ်ရာဖိုးလေးလုံး ထားပါလား၊ တစ်ထောင်ဖိုး ယူမယ်လေ”

တစ်ထောင်ဖိုးဆိုသဖြင့် ဦးလေးကြီးက အင်တင်တင်နှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

နယုန်က ဝမ်းသာအားရ အလုံးကြီးကြီးတွေ ဇကာထဲကောက်ထည့်၏ ။

ဘေးမှကားတွေ ဖြတ်သွားနေတာ လှည့်လည်းမကြည့်၊ ဂရုလည်းမစိုက်။

ကိုယ့်အာရုံနှင့် ကိုယ်ပဲ ဇီးသီးရွေးတာမို့ ...

“ကားလာတယ် ... နည်းနည်း ဖယ်”

နယုန်က သတိပေးသံကြောင့် မဆိုသလောက်လေး ရှေ့တိုးပေးလိုက် ၏ ။

“ဟယ်တော့ ... အမယ်လေး ... ဒီမှာ တိုက်ကုန်ပြီ အို”

ကုန်းကုန်းကွကွ ဇီးသီးဝယ်နေတဲ့ သူမကို ကားအဖြူတစ်စီးက ပွတ်တိုက်သွား၏

။

တင်ပါးနားမှာ နည်းနည်း အောင့်သွားလျက် ဇီးသီးဗန်းပေါ်

လက်ထောက်ယိုင်ကျသွားတာမို့ ဘေးကလူတွေ ကလည်း ဝိုင်းအော်ပေးကြသည်။

“ကားက ဘယ်လိုမောင်းတာလဲ၊ ဒီမှာ တိုက်မိကုန်ပြီ”

မိုးနယုန်က ရှက်လည်း ရှက်သွားမိကာ ကမန်းကတန်း ဖုတ်ဖုတ်ခါလျက်

ကားထဲကလူကို ဒေါသနှင့် ပြူး ပြကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ကားမောင်းတာ မျက်စိမပါဘူးလား”

ခပ်စွာ စွာ မေးလိုက်သံကြောင့် အလင်းနီ ခေါင်းနုပန်းကြီး သွားမိသည်။

သူမက မဖယ်ပေးတော့ ဖြေးဖြေးလေးတိုးမိသွားတာပါ။

ဒါကို ဒေါသတကြီးနဲ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လုပ်တော့ ဘေးကလူတွေ ကလည်း

ဝိုင်းအုံကြည့် ကြသည်။

“ဆောရီးပဲဗျာ”

“ဘာ ဆောရီးလဲ၊ ဒီမှာ အရမ်းနာသွားပြီ ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်သားတွေ က ဒီလိုပဲ

ကားနဲ့ဝင် တိုက်ပြီးရင် ဆောရီးဆိုပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်သွားလို့ရမလား၊ ရှင် အခု

ကားပေါ်က ဆင်းစမ်း”

“ဗျာ”

ကြည့်ရတာ သူမ ကတော့ ရန်ကုန်သူမဟုတ်ဘူးထင်သည်။

ဝတ်ထားတာက ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ၊ ရုပ်အင်္ကျီရဲ့ အနားစကို ဘောင်းဘီထဲ ထည့်ကာ အပေါ်က ခါးပတ်အပြားသေးသေးအဖြူလေး ပတ်ထားတာမို့ စတိုင်လ်လေးက တော့မိ သည်။

ဆံပင်က ခပ်တိုတိုဘာလုံးကေအဖောင်းလေး မျက်နှာနုနုလေးကလည်း ဂူပုတ်ပုတ်နှင့် ကလေးဆန်လှသည်။

သို့သော် လေသံ ကတော့ ရုပ်ကလေးနှင့် မလိုက်အောင် စွာ ကျယ်ကျယ်နှင့် မာဆတ်ဆတ် ပါလား။

“ဆင်းလေ”

“ဘယ်နားထိသွားလို့လဲ၊ ကားက တိုးမိရုံလေးပါဗျာ၊ ဘာမှ မ ဖြစ်လောက်ပါဘူး။”

“အောင်မယ် ... ဘာပြောတယ်၊ ကျွန်တော် ကပဲ ခင်ဗျားကို လိမ်ပြောရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား လူကို အထင်သေးလှချည်လား။”

ထိုသူရဲ့ ပမာပခန့်ဂရုမစိုက်ပုံစံကြောင့် မိုးနယုန် ပို၍ အသည်းတယား စိတ်တိုသွားမိသည်။

သူမတင်ပါးကို ကားနှင့် လည်း ဝင်တိုးသေး။ ဒီကြားထဲ သူကပဲ အပေါ်စီးနှင့် မာရေကြောရေ ...

နယုန်တို့ကို ဒါမျိုး လာလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။

“အထင်သေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းလည်း ဘာမှမှ မ ဖြစ်တာဘဲ”

“ကဲ ... ကားဆရာရေ၊ စကားသိပ်မများ နဲ့ ကိုယ့်ကိုစွဲ ကိုယ်မြန်မြန်ရှင်း”

“ဟုတ်တယ် ကလေးမ၊ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်”

ဘေးလူတွေ က် ဝင်၍ အကြံပေးသည်။

“ဒါမှမဟုတ် ဆေးခန်းစရိတ် တစ်ခါတည်း တောင်းထားလိုက်၊ တော် ကြာ မောင်းပြေးသွား ရင် အခက်”

“ဘယ်မှ မောင်းမပြေးပါဘူးဗျာ၊ နေရင်းထိုင်းရင်း တရားခံ မလုပ်ပါနဲ့”

“အို ခင်ဗျားတိုက်တာ ခင်ဗျားလျော်ပေါ့”

“ဟာ ... လျော်ရမှာ လား”

“ဟုတ်တယ် ... ကဲ ကြာတယ်၊ ခင်ဗျားကားပေါ် တက်လိုက်လာပြီ၊ ဒါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို မိုးနယုန်က ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်၍ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် တက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ဒီမှာ ရှင်းနေကြလျှင် မလွယ်။

နောက်က ကားတွေ လည်း ဆူညံကုန်ကြလိမ့်မည် ။

လူရှုပ်နေတဲ့အချိန်မို့ အခွင့်ကောင်းယူပြီး သူလစ်သွားမှာ စိုးရသည်။

ဒါကြောင့် မိုးနယုန်က သူ့ကားပေါ် တစ်ခါတည်းပဲ တက်ထိုင်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာ။

အလင်းနီက ပုခုံးတစ်ချက်တွန့်မိသည်။

ဟူး ... ကောင်မလေးက မလွယ်ပါလား။

သူက လမ်းမပေါ်သို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

“အခု ခင်ဗျား ဘယ်သွားမှာ လဲ”

“မင်းပဲ ဆေးခန်းပို့ပေးဆို”

“နေဦး ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင် အရင်မောင်း”

“ဆိုင်တစ်ဆိုင် ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျွန်တော် တို့ အရင်ညှိကြမယ်”

“ညှိမယ်”

“ဟုတ်ယ်လေ ... လျော်ကြေးပေးဖို့၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို တောင်းပန်ရမယ်၊ ဒါမှ ကျေနပ်မှာ”

“ဟောဗျာ ...”

“လာလာချည်သေး”

တောင်းပန်ပြီးတော့ လျော်ကြေးပါပေးရဦးမှာ တဲ့။

“ကားနဲ့နည်းနည်း လေးထိမိတယ်ဆိုရုံပါကွာ၊ မင်းလည်း ဘာမှထိခိုက်ဒဏ်ရာမှ မရတာ ”

“အပိုတွေ မပြောနဲ့ ... ဆိုင်ကိုမောင်း”

အလင်းနီသည် သူမရဲ့ အမိန့်တော် အတိုင်း နီးစပ်ရာ ကော်ဖီဆိုင်းတစ်ခုရှေ့ ကားရပ်လိုက် ရသည်။

ဆိုင်ထဲရောက်၍ စားပွဲတစ်လုံးမှာ နေရာယူပြီးတာနှင့် သူမက အလင်းနီကို စေ့စေ့ကြည့် ကာ

“ဒီမှာ ... ဘယ်နေရာ နာသွားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို အသေးစိတ်ပြောရမှာ လား၊ ခင်ဗျား က ဘာလဲ၊ ဆရာဝန်မို့လို့လား၊ ကျွန်တော် ဘာသာ ဆရာဝန်ရှေ့ရောက်မှ ပြောပြမှာ ပေါ့။ အရေး ကြီးတာက ဆေးခန်းစရိတ်နဲ့ နစ်နာကြေးကို အခု ချက်ချင်း ပေးခဲ့ဖို့ပဲ”

“မပေးဘူးဆိုရင်ရော”

“မပေးရင်ဘာ ဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ၊ ကျွန်တော် အခုသွားတိုင်လိုက်မှာ ၊ ခင်ဗျားတို့လို မဆင် မခြင် အရမ်းမောင်းတဲ့လူတွေ ကို ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းလွှတ်ပေးလိမ့်မယ်

မထင်နဲ့”

သူမက ခြိမ်းခြောက်တာမို့ အလင်းနီက နှုတ်ခမ်းကို ခပ်မဲ့မဲ့နှင့် ပြုံးမိသည်။
သူမပြောသလိုပဲ သွားတိုင်လျှင်တော့ ပိုအလုပ်ရှုပ်မှာ သေချာသည်။

ဒီစွာ တေးလန်က လွယ်လွယ်လက်လျော့မှာ မဟုတ်။

“ကိုယ်က ကားသာ မောင်းတာနော်။ သူငွေမဟုတ်ဘူး သူများ ရဲ့ ဒရိုင်ဘာ”

“ခင်ဗျားဆီက အများ ကြီးမတောင်းပါဘူး၊ လာငိုပြမနေနဲ့”

“ဟာ ... မင်းစကားပြောတာ ရင့်လှချည်လား”

“နယုန်တို့က ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတတ်တယ်”

“ဘာ နွားရုံဟုတ်လား၊ နွားတင်းကုပ်မဟုတ်ဘူးလား”

“ခင်ဗျား ... မနောက်နဲ့နော်၊ လူကို ဘာမှတ်နေလဲ၊ ဆွဲထိုးပစ်လိုက်မှာ ”

သူ့မျက်နှာနားသို့ လက်သီးတစ်ချက် ခပ်ဆတ်ဆတ်ရွယ်လိုက်သဖြင့်
ယောင်းယမ်း၍ နောက်ဆုတ်မိသည်။

“မိန်းမလေးဆိုပြီး လျော့မတွက်နဲ့၊ ကျွန်တော် က လက်ပိတ်
ကောင်းကောင်းရတယ်”

“သူများ တွေ ကြည့်နေပြီ၊ မင်း မရှက်ဘူးလား”

“အံ့မယ် ... ဘာလို့ရှက်ရမှာ လဲ”

“မိန်းကလေး ဖြစ်ပြီးတော့ ကိုရို.ကားယားနဲ့”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့် ဝေဖန်စရာမလိုဘူး၊ ကဲ လျော်ကြေး
ငါးတောင်းထုတ်ပေးလိုက် ဒါပဲ”

“ဟာ ... ငါးသောင်းတောင်”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါအများ ကြီးလျှော့ထားတော”

“ငါးထောင် တစ်သောင်းဆို တော် ရောပေါ့”

“ဟာ ... ဘယ် ဖြစ်မလဲ၊ ဆေးခန်းသွားရင် ဓာတ်မှန်ရိုက်မှာ နဲ့၊

အယ်တရာဆောင်းရိုက်မှာ နဲ့ လောက်တောင်လောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် က တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြတ်အောင်သာ ပိုက်ဆံ ယူရမှာ ၊ ခင်ဗျား အဲလို ဆစ်ရင်တော့ ညှိလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွတ် ... ရုပ်ကလေးကိုက ပိုက်ဆံကို မဟားတရား မက်မော်မယ့်ရုပ်။

သူမရဲ့ ဟန်ပန်၊ သူမရဲ့ စကားပြောပုံလေးများ သည် အလင်းနီကို အငိုက်မိ မှင်သက်အောင် ဖမ်းစားနိုင်၏ ။

ဘယ်သူနဲ့မှမတူအောင် ရဲတင်းသွက်လက်ပြီး

တရင်းတနီးဟန်ပေါက်နေတာကိုပင် သူ့စိတ် ထဲ ဆန်းနေမိသည်။

လျော်ကြေးပေးဖို့ ခပ်ပြတ်ပြတ်တောင်းပေမယ့် ဘာကြောင့် မှန်းမသိ အလင်းနီ စိတ်မဆိုးဘဲ

ရယ်ချင်နေသည်။

ဒီကောင်မလေးကြည့်ရတာ သားသားနားနား ဝတ်ထားပေမယ့် ငွေကြေး မပြေလည်ဘူး ထင်ပါရဲ့ ။

နေရင်းထိုင်ရင်း အလင်းနီက ကရုဏာသက်မိပါသေးသည်။ မိုးနယုန်က ငြိမ်သက်သွား သော သူ့ပုံစံကို အသာအကဲခတ်သည်။

လူပုံကဖြင့် စတိုင်လ်ပင်နဲ့ အဲရီးရှပ်နှင့် အကောင်းစား OAKJÉY မျက်မှန်နဲ့၊ ပိုက်ဆံ ကတော့ ကပ်စေးနဲ့ပုံပင်။

ငါးသောင်းလောက်ကို ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ စဉ်းစားနေသည်။

နယုန် ကတော့ သူ့ကို ပညာပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။

“ကဲ ... ခင်ဗျား ဘာတွေ စဉ်းစားဦးမှာ လဲ၊ အချိန်မရှိဘူးနော်”

အလင်းနီက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းတောင်းတဲ့ပိုက်ဆံကို ကိုယ်ပေးလိုက် မယ်၊ မင်းမှာ အခက်အခဲရှိရင် လည်း ပြေလည်သွားတာပေါ့ကွာ”

“ဘာပြောတယ်”

“ကိုယ်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတာပါ”

“အင်းလေ ... ပေးမယ်ဆိုရင်ပြီးရော ... အခုပေး”

“ဟာ ... အခုကိုယ့်မှာ ဘယ်ပါမလဲကွ”

အလင်းနီက အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့် တီးတိုးပြော၏ ။

သူမက စိတ်ပျက်သွားသလို နှာခေါင်းလေးရှုံ့၏ ။

“ခင်ဗျားကလည်း ဒီလောက်ငွေတောင် မပါဘူးလား”

မိုးနယုန်သည် သူ့ကို သိပ်တော့ မယုံပေ။

များ သော အားဖြင့် သူ့လို သူငွေတွေ က လူလည်ကျတတ်သည် မဟုတ်လား။

“မပါဘူး”

အလင်းနီမှာ တကယ်လည်း ငါးသော ငါးပြည့်အောင် မပါပါ။

သူ့ပိုက်ဆံအိတ်အပြာလေးထဲပါလာရင် အလွန်ဆုံး နှစ်သော ငါးစွန်းစွန်းပဲ ရှိမှာ ။

အမေ ကတော့ သူ့ကို ပိုက်ဆံများများ ဆောင်ထားဖို့ အမြဲပြောသည်။

သူက ပါလာရင် ကုန်အောင်သုံးမိမှာ စိုး၍ ဘယ်တော့မှ များများ စားစား

ထည့်မထား။

အခုတော့ ဒီချာတိတ်မလေးကြောင့် အရှက်ကွဲရမလို ဖြစ်နေသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော် က ဘယ်မှာ လိုက်ယူရမှာ လဲ၊ ခင်ဗျားအိမ်ထိ လိုက်ခဲ့ရမှာ

လား”

“ဟာ ... အိမ်တော့ မလိုက်ပါနဲ့”

“ဒါဆို ... နေရာပြော”

အလင်းနီက သူ့အိတ်ကပ်ထဲက လိပ်စာကဒ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး သူမလက်ထဲ ကမ်းပေးလိုက် သည်။

နယုန်က ကဒ်ကို သေချာငုံဖတ်သည်။

Asia Royal ဟိုတယ် ...

ဟာ ... အမှိုက်စားပဲ ...

ကဒ်ရဲ့ နောက်တစ်ဖက်မှာ ရက်စတောရင့် ...

“ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုမေးရမှာ လဲ၊ ကဒ်မှာ နာမည် မှမပါတာ”

“အလင်းနီလို့ မေးလိုက်”

“ခင်ဗျားက ဟိုတယ်မှာ အလုပ်လုပ်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလုပ်တာလဲ ... စားဖိုမှူး လား”

“ရက်စတောရင့်မှာ မန်နေဂျာ”

“ဒါဆို ဝင်ငွေကောင်းမှာ ပဲ၊ ကျွန်တော် ပြောတာတောင် နည်းသွားပြီ ဟဲ

....ဟဲ”

“မင်းနော် ... သိပ်မလွန်လာနဲ့”

“ထားပါ ... ပြောပြီးသားပဲ၊ နေပါစေတော့၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဗစ်ဇစ်တင်းကဒ်က အစစ်ပါနော်၊ ခင်ဗျားကို အဲဒီ မှာ လာရှာရင် တွေ့ မှာ လား”

“မယုံရင် အခုပဲ လိုက်ခဲ့လို့ရတယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ လာခဲ့မယ်၊ မနက်ပိုင်း ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီပေါ့”

“မင်းသဘောပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်တောလစ်ပြီ”

သူမက ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏ ။ ဒီလောက်သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေတာ ဘယ်နေရာမှ လည်း နာကျင်နေပုံမရပါဘူး။

သူမက အလင်းနီ လိုက်ကြည့်နေတာသိသလို ခပ်မြောက်မြောက် မထိတရီစတိုင်လ်ဖြင့် လှည့်မကြည့်ဘဲ နောက်ပြန်တုတ်တာ လုပ်ပြသွားသည်။

ကျွတ် ... ဘာလေးမှန်း မသိဘူးကွာ။

